

Kronieken Effata juni 2010

De bijeenkomst van Tabor op 2/6, een enige gelegenheid om de 80ste verjaardag van zuster Patricia te vieren.

Vergadering van de stuurgroep op 3/6, Guido is er niet bij, deze maand is voor hem een extra reis maand, naar Libanon, Würzburg, Congo, Rome... Wij denken verder na over het zingen in de gevangenis waar organisatorische en principiële problemen zijn opgedoken, over de organisatie van de 'basiscursus geloven' op 19/6 en van de ontmoetingsdag.

Lies heeft de eerste examens achter de rug, geen gemakkelijke periode, maar met het vooruitzicht op 'zonniger' dagen ... zoals de Gentse Feesten, komt dat wel goed. Denkend aan zon en licht: enkele leeftijdsgenoten van Lies helpen haar om meer licht te brengen in deze kapel.

"Zomaar een dak, boven wat hoofden" (lied 37), eerst aarzelend, dan echt vierstemmig. Een gewone zondag (5/6), met een evangelie dat de exegeten kopzorgen gaf! Een verhaal dat we letterlijk niet kunnen verstaan: doden opnieuw tot leven wekken? Willen ze dat zelf wel, willen ze wel terugkomen, of zijn ze gelukkig zo?

Jezus heeft volgens Marcus 5 en Lucas 8 het dochtertje van Jairus, volgens Lucas 7 de jongeman van Naïin en volgens Johannes 11 Lazarus terug tot leven gewekt. Bij dit laatste verhaal is het zelfs zo dat de Joden samen komen om Jezus uit de weg te ruimen ... Waarom mensen terug tot leven brengen: Lazarus is later toch ook gestorven en van dat dochtertje van Jairus horen we verder ook niets meer. Het is dus geen tovertruc. Wel is het voor Lucas een aanleiding om Jezus voor de eerste keer 'de Heer' te noemen, dat is zoveel als verwijzen naar God!

We lezen dus bij Lucas, hoofdstuk 7, 11-17, het verhaal over de opwekking van de jongeman uit Naïin. Geen trucs, er zijn zelfs mensen die zeggen dat God zich over de mensen bekommert! Ze hebben dus gezien, ingezien, dat God begaan is met de mensen.

Over dat verhaal is wel veel te zeggen. Jezus komt van Kafarnaüm, zijn thuis, de stad waar hij zich thuis voelt. Kafarnaüm betekent: 'Dorp van troost'. Jezus tróóst ook mensen, zoals de Romeinse honderdman.

Jezus blijft niet in Kafarnaüm, hij gaat met zijn leerlingen op stap. Naar Naïin, de 'stad van plezier'. Ook onze samenleving is als het 'stadje van plezier', dat heeft Guido geleerd uit zijn reis naar Libanon, naar Congo. Maar als die stoet van vreugde met de levende Jezus in Naïin, het stadje van plezier aankomt, wordt de dood buiten gedragen. De stoet van leven ontmoet de stoet van dood. Hier bij ons zouden de twee stoeten elkaar in stilte voorbij zijn gegaan, maar in het Midden-Oosten spreken de mensen elkaar aan. De vrouw die al weduwe was, verloor nu haar enige zoon, ze wordt een bedelares, niemand zal meer voor haar zorgen.

Jezus is solidair, maar wat zegt hij: *Schrei maar niet!*" Wij zouden echter zeggen: *"Schrei maar eens goed door!"* Jezus doet de jongeman opstaan uit de dood, letterlijk verrijzen, en geeft hem aan zijn moeder terug!

Als wij met ons hart bij mensen zijn, is het moeilijkste, ze nadien los te laten. Niet: *"Nu moet gij ook iets voor mij doen!"* of *"let op uw voeding dat ge niet meer ziek wordt!"*, neen, Jezus geeft hem aan zijn moeder terug.

De dood ontmoeten en toch nieuw leven geven, wij kunnen dat op zoveel manieren doen.

Guido was niet zinnens iets te zeggen over zijn reis naar Libanon, maar het moet hem van het hart. In Libanon heeft pater Timon De Cock, nu 82 jaar, gedurende 57 jaar gewerkt, hij heeft er een school opgebouwd voor armen en uitgestotenen. Zelfs gedurende de laatste jaren dat de staats-toelage niet uitbetaald was, heeft hij de school draaiende gehouden. Maar om verder te werken, om les te mogen geven, heeft hij een licentie nodig. En die moet hij krijgen van de bisschop der Chaldeeën, die momenteel andere interesses de voorrang geeft. Het resultaat zal wel zijn dat de school van pater Timon moet sluiten, dat de lesgevers werkloos worden en vooral dat zoveel arme kinderen onverzorgd achterblijven. Dán bij mensen gaan zitten, de slag samen dragen, samen zich af te vragen wat je kunt doen, de missie verder zetten. Trachten iets nieuws te doen ontstaan, nieuw leven geven en iets van Gods liefde zichtbaar maken. Dáár ontstaat nieuw leven!

In de voorbeden hebben wij gedankt voor mensen die troosten, we hebben gebeden voor de reis van Guido naar Congo en voor het Kongolese volk dat moet overleven in moeilijke omstandigheden. Wij hebben gebeden voor de ouders van overleden kinderen. En voor een overleden tante, dat ze, na een bewogen leven, mag rust vinden. Dat we leven mogen vinden, ook als de dood ons maatschappelijk treft.

Er moet Guido nog iets van het hart. De vorige keer dat hij in Congo was heeft hem een project het meest getroffen, in feite met afschuw vervuld. Ooit hebben de redemptoristen in Noki, bij Matadi, een ziekenhuis, nu 'materniteit', gebouwd. Toen Guido die zag, was hij beschaamd dat de redemptoristen daar nog iets mee te maken hebben. Dus: trachten ook daar iets aan te doen, op zoek gaan om in Noki het operatiezaaltje (!) in orde te stellen en een container met medisch materiaal te sturen. Maar ook de Kongolezen niet alleen laten en een fonds stichten om de materniteit te ondersteunen. Velen zullen dus een brief, een bedelbrief, krijgen, en via een website, waarvan de link op de website van Effata zal te vinden zijn, de evolutie van het project kunnen volgen. Ook dát is leven geven!

Chrisje ging voor in Tabor van 9/6 met als thema: 'De bergen beleven en hun boodschap verstaan.' Chrisje koos voor tekst en beeld, wat afwijkend van het gewone stramien, maar wel gewaardeerd door de 19 aanwezigen. Eerst maakte ze haar bijzondere band met bergen duidelijker, dan had ze de bijbeltekst uit Matteüs (17, 1-8) over de gedaanteverandering van Jezus op de berg gekozen. In de duiding, aangevuld met een kleine fotomontage, sprak ze over de boodschap die bergen hebben voor de mensen: ze verwijzen naar God die alles overstijgt. Ook de bisschop van Wenen, Mgr. Stecher spreekt over de vijfvoudige boodschap van de bergen aan de mensen:

- de bergen zwijgen - over een luidruchtige wereld
- de bergen rusten - over een gejaagde wereld
- de bergen stellen eisen - aan een weke wereld
- de bergen schenken warmte - in een afgekoelde wereld
- de bergen stralen - over een donkere wereld.

Met dank aan Chris VL voor de tekst!

Op 11/6: koorrepetitie met een twintigtal zangers, een rustige laatste repetitie voor het afsluiten van het werkjaar. Een aantal liederen, sinds lang niet meer gezongen, worden door Guido van onder het stof gehaald ... het was wel nodig! Lieder die in de gevangenis kunnen gezongen worden (op 15/8 zingen we weer in de gevangenis), wat nieuws over het sluiten van het klooster in Jette, het zingen voor pater Herman in Tungalroy en Guido's voorbij jubileumfeest. (Ook hier dank aan Chris VL voor de ontwerp tekst.)

12/6: Effata gemeenschapsviering: Gerrit verwelkomt de gemeenschap met dank voor de grote respons op hun oproep voor hulp voor een jong gezin. Ze hebben licht kunnen brengen in dat gezin, zoals hier ook door de jongeren licht wordt gebracht.

Guido, sinds gisteren terug uit Congo, op weg naar Rome, gaat voor.

Morgen zijn er verkiezingen voor het federale parlement en dus wordt er vandaag niet gepreekt, dat zou te gevaarlijk worden.

Daarom geeft Guido enkele gedachten bij het evangelie van vandaag. Dat is duidelijk genoeg, maar hoe kijken we ernaar? Al in onze jeugd jaren werd de wereld opgedeeld in twee delen: de goede en de slechte mensen, feitelijk de héle goede en de helemaal slechten, leerkrachten, burens, politici. Zo kijken we naar de mensen, naar nonkels bijvoorbeeld: er zijn er die cadeautjes geven, er zijn er die alleen maar zagen. Naar confraters ... (met een monnellach!).

In de bijbel hebben we dat ook: er zijn figuren die alleen maar bewondering afdwingen, die blijkbaar alleen goede kanten hadden. En toch ...

Kijk naar koning David. Een man, die Israël vorm heeft gegeven, die Jeruzalem tot hoofdstad heeft gemaakt, die een prachtige tempel wilde bouwen, die ook veel vrouwen had. Niet genoeg, want hij wilde ook Bathseba, de vrouw van een van zijn soldaten, Uria, hebben. Van verleiding en misbruik van macht komt het uiteindelijk tot moord. Uria wordt op aanstoken van koning David een zekere dood ingestuurd. En toch is koning David groot in de bijbel, want God geeft altijd opnieuw kansen.

Dan volgt het evangelie, niet over koning David, wel over de vergiffenis aan de boetvaardige zondares (Lucas 7, 36 - 8, 3), waar de geschiedenis later Maria Magdalena van gemaakt heeft, ten onrechte, vrees ik.

Guido herinnert zich het verbaasde gezicht van een eerste communicantje, bij wie thuis pas was ingebroken, toen hij zei dat God alle mensen graag ziet. *"Ziet God ook de boeven graag!?"* Het antwoord: *"Ja, maar hij houdt niet van diefstal, niet van bedrog!"*

God gaat echter wel zó, als in het verhaal van de boetvaardige zondares, met mensen om, hij veroordeelt noch Simon de Farizeeër, noch die vrouw. Wat opvalt: hij zegt niet: *"Ik vergeef uw*

zonden!” maar wel: *“Uw zonden zijn u vergeven!”* Bij God ben je dus altijd welkom met veel vertrouwen en een groot hart.

Het evangelie gaat over een zondige vrouw, daarom heeft Guido als tegengewicht ook het verhaal van koning David verteld. Ook het laatste deel (uit hoofdstuk 8), dat dikwijls wegvalt, want het gaat over vrouwen die met Jezus meetrekken, vrouwen met geld die uit eigen middelen voor Jezus zorgden, over de Maria die Magdalena wordt genoemd en die een ritueel van zuivering doorlopen had. Maar Jezus maakte geen onderscheid tussen mensen.

Wij worden gevraagd mee te werken aan de vergeving die van God komt en een nieuwe stap te zetten als we gewaardeerd worden om wie we zijn.

Dus ook excuses maken, geen angst daarvoor hebben. Durven te zeggen: *“Ik heb het gedaan, ik deed niet wat ik moest doen, ik heb genomen wat ik niet moest nemen!”*

Het zijn gróte mensen die zich excuseren!

Met velen delen we brood en wijn, ikzelf met mijn hernia voor één keer zittend in de kapel (die hernia was ook de reden dat ik niet op de Tabor of op de koorrepetitie was!).

Dan leest een fiere Ilse de bezinningstekst, een gedicht van Vera Huijgen. Niet alleen over de ontzegging van het ambt, maar vooral over die vele signalen waarmee mannelijke geestelijken vrouwen hun rechtmatig deel als erfgename en dochter van God ontnemen, en zo zelf niet heel worden. Hoe komt het dat ík nu voor één keer de neiging heb van te applaudisseren na die eerlijke woorden?

Wij hebben gebeden voor een overleden vader en een broer, voor een jonge overledene, schoolgenoot. Om sterkte voor een vriendin die haar mama verloren is en voor een jonge vrouw bedreigd in haar leven door een gezwel. *“Draag mij God in barmhartigheid!”*

In de buitenwereld is het vandaag Vaderdag, hier Mannendag en de vrouwen hebben voor ons allemaal een attentie, na het zout op Vrouwendag is het géén peper, wel een boontje, geen wit, geen bruin, geen heilig, wel een speciaal boontje, dat goed verzorgd bloemen en vruchten kan dragen met een stille wenk naar Joh. 12, 24 (Als de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen; maar als hij sterft, brengt hij veel vrucht voort).

Het is ook Gevi: samen feestbrood eten met koffie of chocolademelk, met velen napraten, luisteren naar elkaars zorgen en Guido's verhalen over zijn reizen.

Voor de Tabor van 16/6 koos Nicole voor het thema: *“Welk antwoord is genoeg?”* In haar inleiding verwijst ze naar de vraag die Jezus aan Petrus stelt: *“Wie zegt gij dat ik ben?”* en het antwoord van Petrus (Lucas 9, 18-24). Maar hoe zouden wij antwoorden op die vraag en benaderen we met ons antwoord dan wel genoeg wie Jezus is? Daarna gebruikte Nicole een tekst van Marcel Weemaes als duiding: *“Gij die ons noemt bij name”* (uit het boek 'Hoe Gij bestaat, verwondert mij', pag. 65-66). Wij hebben gebeden om genezing, om steun, om antwoord op onze vragen.

Met dank aan Chris VL voor zijn ontwerp tekst!

Basiscursus geloven: op 19/6, een ganse dag om af te ronden. Met velen, 36 heb ik horen zeggen, bijeen om te werken aan gelovig gemeenschap vormen. In de voormiddag naar een film gekeken, geboeid, kwaad, vertederd, hopend. De film: 'As it is in heaven' van de Zweedse regisseur Kay Pollak. Volgens Guido - en hij heeft gelijk - is het een Effatafilm. Een film in lagen, die je meermaals moet bekijken, om over het verhaal heen te kijken, naar mensen in een vormende gemeenschap. We hebben in groepen over onze reacties op de film gesproken, gezocht naar de band tussen de film en het traject dat we in de basiscursus hebben afgelegd.

Dan samen broodjes eten, ontspannen, of toch: nadenkend over de inhoud van de film?

Guido sluit met wat algemene en gedetailleerde bemerkingen de basiscursus af. Doen we zo verder? We krijgen de kans om in briefvorm uit te leggen wat de basiscursus 'bevrijdend geloven' voor ons heeft betekend. Zoals altijd ben ik er nieuwsgierig naar hoe de anderen hierop hebben gereageerd ...

Maar we sluiten deze dag echt af met de Effataviering. Dank zij Lut en een beetje moeskopperij van haar kant, staat het korenveld, verrijzenissymbool uit de film, op het altaar.

Agnes verwelkomt de gemeenschap, met een herinnering aan de voorbije cyclus van gelovig op weg zijn, woordeloos, met kleine stapjes, zo dat de dag uit de nacht opkomt.

Een van de vaste waarden, elk jaar opnieuw, onafhankelijk van het leesrooster, is de lezing uit Lucas, 9de hoofdstuk, verzen 18-24. *“Wie zeggen de mensen, dat ik ben?”* met het antwoord van Petrus: *“Gij zijt de Messias!”* Heeft dat met Petrus te maken of met het feit dat Jezus de Messias, de verlosser, de bevrijder, de redemptor genoemd wordt? Met het feit dat in hem Gods

menslievendheid zichtbaar is geworden, dat God het dichtst bij de mensen is gekomen? Om zijn manier van omgaan met de mensen die hij tegenkwam, mensen rechtop doen staan, zij die aan de zijkant van de samenleving staan, optrekken, toch ook Gods aandacht geven aan hen die zich niet zo nauw met de geciviliseerde wereld verbonden voelen. Dít Jezus die het enige gezicht is dat we van God kunnen leren kennen: Jezus de Messias. Maar diezelfde Jezus vraagt het niet verder te vertellen en zegt dingen over lijden en verworpen worden en sterven, maar ook over verrijzen, over zijn leven verliezen en het redden en zijn kruis opnemen: moeilijke woorden!

De leerlingen worden aangemaand om te zwijgen, bij Marcus is het zelfs zo dat je maar spreekt als je weet hoe het verhaal afloopt!

Maar wat betekenen die woorden over leven redden en het toch verliezen, over leven verliezen om zijnentwil en het toch redden? Wat betekent dat: Jezus is toch nergens een bange zeurderige profeet? Hij heeft zélf geen kruis opgenomen, wél er een op zijn schouders gelegd gekregen! Kent hij ons dan zo goed? Weet hij dat we van nature niet altijd geneigd zijn om te delen, om recht te staan en te zeggen dat iets onrechtvaardig is, zelfs als we weten dat we zo een promotie missen? Wil hij dat we niet versterven, niet vasten, maar wél zoeken naar wat hij wilde, dwars ingaan op wat in de samenleving gebeurt?

Die tekst is nog geschreven in de tijd van de christenvervolging, toen de blijvende getuigen ter dood werden gebracht en ze volgens de theologie direct de hemel zijn ingegaan als martelaren. Later werden ze 'slechts' aangehouden en soms gemarteld, ze worden belijders genoemd. Wel mochten ze onmiddellijk voorgaan, ze waren gewijd door Christus zelf.

Je leven verliezen: op kruispunten de goede weg, die mij gelukkig maakt met het geluk van anderen, kiezen. De illusie verliezen, altijd voor anderen zorgen. Heeft niets te maken met carrière maken, wél met de manier waarop we iets doen.

Jezus, de Messias, heeft niet veel bereikt, en moest hij met die twaalf verder werken? Liefde, hoop en toekomst, bij God even belangrijk als bij ons, dus een stuk leven uit onze handen geven, maar Jezus de Messias navolgen en gelukkig worden ook als we onszelf moeten breken zoals Jezus dat doet in de eucharistie.

We hebben gebeden voor iemands persoonlijk gebed, voor een jong koppel dat het relationeel moeilijk heeft en we danken voor de creativiteit van de maker van de film van vanmorgen. Misschien horen we die boodschap van sterven, kruis opnemen en breken met onszelf niet graag, toch weten we dat het de liefde is die ons sterk maakt!

Alweer niet naar Tabor kunnen gaan (hernia!) op 23/6, maar Frans C. heeft mij zijn tekst doorgestuurd, mét een duidelijke vingerwijzing die ik graag volg! Frans zag in de bij Effata goed bekende kerk van Onze-Lieve-Vrouw van de Goede Bijstand in Brussel, toen hij daar, nogal verontrust na een moeilijke vergadering, even binnenliep, de tekst die hij voor vanavond als thema koos. De tekst luidt: *"Laat je HART niet verontrust worden!"* (de hoofdletters zijn géén fout!).

Het deed hem nadenken, het gaf troost, het gaf rust.

Maar het gaf hem ook een extra toegangssleutel om de lezing (Matteüs 7, 15-20) een beetje beter te begrijpen, te vertalen naar vandaag:

Heb vertrouwen in God, dan zal je goede vruchten voortbrengen.

Wees er met je HART bij, dat is doorslaggevend, dat is Liefde;
en leven vanuit Zijn Liefde, daar gaat het uiteindelijk om.

Ontmoetingsdag zondag 27/6, de laatste zondag van het werkjaar, zoals Ignace zegt in zijn verwelkoming. Dankbaar, nog meer dan anders voor wat er mogelijk gemaakt wordt door Guido en de stuurgroep. Voor Ignace is Effata een leerhuis in woord en gezang, thuishouden, welkom zijn.

Ja, zegt Guido, feest vieren is het, maar ook het samenkomen van vele mensen die elkaar steunen ook als het moeilijk is om rechtop te staan.

En het evangelie van vandaag, dat is straffe kost, Jezus is hier rechtuit, vierkant. Voor Guido, die al enkele keren het geluk (!) had in het Midden-Oosten te zijn, is de manier van spreken bekend: zij zeggen 'ik haat je!' of 'ik ga je vermoorden!', als wij zouden zeggen: 'ik zie je niet graag' of 'ik heb iets tegen je!' Overdrijven is dus een stijlform ...

Lucas is ons bekend als schrijver van het evangelie dat zijn naam draagt en van de Handelingen. Blijkbaar volgde hij daarbij een schema: Jezus vertrekt uit Galilea, er is een confrontatie met de politieke, economische en religieuze machten en met de Romeinen, hij gaat aan die confrontatie ten onder, maar zo wordt zijn boodschap sterker. In de Handelingen blijkt dat die boodschap wordt

verspreid tot ze in Rome aankomt. Het einde van Handelingen geeft de indruk alsof Lucas plots met schrijven is opgehouden ...

Het evangelie van vandaag (Lucas 9, 51-62) begint in de letterlijke vertaling als volgt: *“En het geschiedde dat Jezus zijn verheffing tegemoet ging en zich met strak aangezicht naar Jeruzalem keerde (...).”* In gewone mensentaal luidt dat: Jezus maakt een keuze met duidelijke gevolgen!

Zoals gezegd: vandaag horen we straffe taal van Jezus. ‘De mensenzoon heeft niets om zijn hoofd op te leggen’ (later werd dat ‘niets’: ‘geen steen’, maar dat staat er niet, dat is volkse interpretatie), ‘laat de doden de doden begraven!’ of ‘wie omkijkt moet niet met mij meedoen!’

In de Effatazaal hangt de kernzin van Effata: **“Voor de vrijheid heeft Hij ons vrijgemaakt!”** (Galaten 5,1). Sedert meer dan 200 jaar is de mening ontstaan dat vrijheid betekent dat ik mag doen wat ik wil. Dat komt door de Verlichting, die Aufklärung, waarbij de Duitse filosoof Immanuel Kant schreef dat de mens zich moet bevrijden van godsdienst, politiek, traditie, dat elk individu zichzelf moet kunnen zijn.

Die mening over vrijheid is na zovele jaren, nu blijkbaar bij iedereen aangekomen.

Maar men heeft duidelijk de werken van Immanuel Kant niet goed gelezen, ja, ze zijn moeilijk en dan nog in het Duits! Want Kant zegt dat de mens zich moet losmaken uit een keurslijf, niet om te doen wat hij graag doet, maar om te doen wat hij moet doen!

Wat betekent dat dus, die vrijheid? Jezus maakt een keuze in zijn leven: in Galilea draaide alles zoals het moet, maar dat is niet voldoende. Hij gaat de confrontatie aan met Jeruzalem, met hen die anders denken dan hij.

Niet met de bijbel om de oren slaan of de boel in vuur en vlam steken, maar maak jezelf vrij, doe alles in functie van de droom van God, waar alle soorten van mensen (ook lange en korte!) gerespecteerd worden, waar mijn vrijheid er in bestaat dat ik mij niet bind aan mezelf, maar wel ten dienste sta van anderen.

Daarom wil Jezus letterlijk in onze handen zijn, zodat wij met velen teken zouden zijn van toekomst en plaats voor iedereen.

Daarom komen wij hier regelmatig samen, om te beseffen dat wij Gods kinderen zijn en geroepen zijn om oneindig lief te hebben.

Wij delen brood en wijn, en dan zingt Ilse Gabriella's lied uit de film die we zagen op de laatste dag van de 'basiscursus geloven': 'As it is in heaven'. Jade luistert, met de handen in de zij, bewonderend mee. Ilse heeft dan ook een applaus en een steelse knuffel meer dan verdiend (*kijk op deze website op de homepage naar 'Fotoalbum'!*).

Wij hebben gedankt voor het samen gaan in het Clemensproject, om er opnieuw bij te kunnen zijn en omdat wij aan den lijve ondervinden dat wij geborgen zijn in liefde van mensen rondom ons. Wij hebben gebeden voor een verslaafd koppel, dat in de Pelgrim wordt opgenomen, dat ze mogen volhouden. En bij het begin van de vakantie hebben wij gebeden voor de groep die naar Napels gaat op pelgrimstocht en óók voor hen die achterblijven om reden van ziekte of gewoon omdat ze moeten werken.

Het valt op dat aan het met bloemen versierde altaar, aan de lezenaar, aan het doksaal, delen van kristallen luchters hangen. Kristallen luchters waren in de tijd dat er nog geen elektriciteit was niet noodzakelijk een teken van rijkdom. Wel was het een middel om kristallen parels te plaatsen rondom de kaarsen en zo het licht van de kaarsen te versterken en door te geven. Het aandenken van deze Ontmoetingsdag, een kristallen parel van een dergelijke lichter betekent dat dus ook: uw licht verspreiden, doorgeven, denkend aan het evangelie: *“Ga en verkondig Gods droom!”*

Zoals je wel weet is er een nieuwe folder over Effata: nu zijn er ook nog visitekaartjes met een samenvatting van wat Effata is: een handige manier om snel onze gemeenschap bekend te maken! Samen aperitief drinken, dan samen eten, dit jaar pizza uit de houtgestookte ovens mét schouw, vele soorten om ter lekkerst, vlot en vriendelijk bediend. Om af te sluiten het beroemde dessertenbuffet van Effata. De jongeren gaan bowlen. Een warme, zonnige dag om niet snel te vergeten!

Tabor, ook om af te sluiten, op 30/6. Chris kijkt terug op het einde van het werkjaar, op het begin van de vakantie, maar voor hem, heel speciaal, op een periode van zijn leven die afsluit. Vandaag was het zijn laatste dag als personeelslid in de bibliotheek van Lochristi, een afscheid dat in feite geen afscheid was. Het is loslaten en weggaan, een nieuwe weg ingaan, met onrust, maar met een keuze voor een nieuwe start, met nieuwsgierigheid, op weg naar een leven met hoop en een nieuwe toekomst met mensen die je graag mogen.

Als lezing past hier het verhaal van de zending van de 72 leerlingen uit het evangelie volgens Lucas, hoofdstuk 10.

Is dit verhaal realistisch? Wát wil Jezus ons vertellen? Geen donker verhaal, wel een vol inspiratie en bemoediging. Daarom ook roept Lucas het beeld van Jesaja op van die wolf en de lammeren. Het doet ons ook denken aan Jezus, op weg naar Jeruzalem om er 'weggenomen' te worden, gelukkig niet definitief ... Wat de toekomst brengt is een gesloten boek, maar als christen maken we daar een levensweg van. En die weg gaan, zegt Lucas, is ons niet verschuilen achter 'kunnen', maar wel: gaan! Niet ontvangen maar geven. Een hele opdracht, Chris!

We hebben dan ook voor dat grote plan gebeden en gezongen, én voor oud-leerlingen, vakantie-gangers, voor Evelyn op een keerpunt van haar leven, voor mensen die een stille retraite beginnen en om wijsheid en inzicht bij het uitvoeren van het Clemensproject.

Naar goede Effatagewoonte hebben we, met dank aan Lea en Chris, afscheid genomen met tiramisu, cake en een fris glas.

Rest mij, op het einde van dit werkjaar, dank voor het welkom zijn, het steeds opnieuw hernieuwen in Effata, de grenzeloze inspiratie, het leren.

Twee wensen. Een: herbekijk de film 'As it is in heaven', luister naar Gabriella's lied, pel de lagen af onder het verhaal. Twee: lees het boek van Suzanne van der Schot 'De minnaar, de monnik en de rebel'. Het gaat ook over mij ... én over jou!

Prettige vakantie!

Wouter, donderdag 1 juli 2010